

IV.

SANCTI ATHANASII ENCOMIUM.

Photius archiepiscopus Constantinopolitanus, ad fratrem suum Tarasium, de sermonibus magni inter sanctos Athanasii Alexandriæ archiepiscopi (6).

Hic, inquit, et in sermonibus ubique locutione clarus est, brevis et simplex: acutus tamen et altus, et argumentationibus omnino vehemens, et in his tanta ubertas, ut admirabilis sit. Logicis autem methodis nihil tenuiter, nihil juveniliter, ut pueri et rudes, sed philosophice, sed magnifice utitur. Scripturarum testimoniis ac demonstrationibus ad confirmationem communitus est, et in primis sermo ille contra gentiles et qui de humanitate Verbi Dei habitus est, quinque in Arium libri, qui revera sunt omnis hæreseos tropæum, sed Arianæ potissimum. Et si quis theologum Gregorium, et divinum Basilium diceret ex hoc libro tanquam fonte quodam haurientes, orationis suæ pulchros ac perlucidos contra errorem fundere fluvios, non erit, ut arbitror, procul a verisimilitudine. Scripta sunt autem ab eo, et in Ecclesiastem commentaria, et in Cantino canticorum, sic et in Psalterium, et in alia multa. Gratia tamen et ornatu vere excellent sermone contra Apollinarium, et epistolæ, quotquot ejus excusationem continent.

Ἐτέροις πολλοῖς. Εἰς μὲν τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος, ἀτεχνῶς διαφέρουσιν οἱ κατὰ Ἀπολιναρίου λόγοι καὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὅσαι τὴν ἀπολογία ἀὐτῶ τῆς φυγῆς περιέχουσιν.

Α Φωτίου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Ταράσιον, περὶ τῶν λόγων τοῦ ἐν ἁγίοις μεγάλου Ἀθανασίου ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας.

Ἐν οἷς, φησὶν, ὅτι σαφῆς μὲν ἐστὶ τὴν φράσιν. ὡσπερ ἀπανταχοῦ τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ ἀπέριττος καὶ ἀφελής· ὀριμὸς δὲ καὶ βσθὸς, καὶ λίαν τοῖς ἐπιχειρήμασιν εὐτονος· καὶ τὸ γόνιμον δὲ αὐτοῦ ἐν τούτοις ἡλίκον ὕσον, φησὶ, θαυμάσιον. Λογικαῖς τε [*sic ms. interpretes videtur legisse δὲ*] μεθόδοις, οὗ τι γυμνῶς καὶ μεираκιωδῶς, ὡσπερ οἱ παῖδες καὶ ἀρτιμαθεῖς, ἀλλὰ φιλοσόφως τε καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀποκέχρηται. Γραφικαῖς τε μαρτυρίαις καὶ ἀποδείξεσιν εἰς τὸ καρτερόν κατωχύρωται· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ κατὰ Ἑλλήνων, ὃς τε περὶ τῆς ἐνσωματώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰρημένος, καὶ ἡ κατὰ Ἀρείου πεντάβιβλος, τρόπαιον οὕσα κατὰ πάσης μὲν αἰρέσεως, ἐξαιρέτως δὲ τῆς Ἀρειανῆς. Καὶ εἰ τις τὸν θεολόγον Γρηγόριον, καὶ τὸν θεῖον Βασίλειον, ἐκ ταύτης ὡσπερ ἀπὸ πηγῆς ἀρυσάμενους φαίη τῆς βίβλου τοὺς καλοὺς ἐκείνους καὶ διαυγεῖς τῶν οἰκείων λόγων κατὰ τῆς πλάνης ῥεῦσαι ποταμοὺς, οὐκ ἂν, οἶμαι, σφαλεῖη τοῦ παραδείγματος· πεποιήται δὲ αὐτῶ, φησὶ, καὶ εἰς τὸν Ἐκκλησιαστήν, καὶ εἰς τὸ Ἄσμα τῶν ἁσμάτων ὑπομνήματα, ὡσπερ γὰρ εἰς τὸν Ψαλτῆρα, καὶ ἐν

NOTÆ.

(7) Photius in *Bibliotheca* sua cujus hoc fragmentum optimo illo vetustissimoque Athanasiano codice, qui est Academiæ Basileensis, præfixum est

totidem verbis: illudque jam olim a Petro Nannio, qui eodem codice usus est, sic Latine redditum est. — Cf. cod. 140.

CARMINA

I.

STICHERON

IN SANCTUM METHODIUM CONSTANTINOPOLITANUM.

(BOLLAND. *Acta Sanctor.*, Junii t. II, p. 960.)

Ad Vesperas inter alia ponitur ex *Octoecho Sticheron* seu *Versiculus*, ad modulus tertii toni canendus, tanquam *poema Photii patriarchæ*.

Festive hodie ornatur Dei Ecclesia, et exultans clamat: Illustrata est pulchritudo mea super omnem civitatem: ecce enim archipræsulum gemma præclara, gloriosus Methodius, iter ad cælos tenuit, Agite ergo festi hujus amatores, cætus orthodoxo-

Εὐφροσύνως σήμερον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ στολιζέται, ἀγαλλομένη κραυγάζουσα· Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος ὑπὲρ πᾶσαν πόλιν· ἰδοὺ γὰρ τῶν ἀρχιερέων τὸ μέγα κειμήλιον, ὃ ἔνδοξος Μεθόδιος, τὴν πορείαν πρὸς οὐρανὸν ἐποιήσατο. Δεῦτε οὖν, φιλέορτοι, τῶν

ὀρθοδόξων τὸ σύστημα, χοροστατήσαντες ἅμα τὴν
θείαν λάρνακα, ἱαμάτων πλημμύραν λαβόντες παρ'
αὐτῆς, ἱκετεύωμεν αἰτήσασθαι Χριστὸν τὸν Θεὸν τοῦ
ῥυσθῆναι τὴν οἰκουμένην ἀπὸ πάσης αἱρέσεως.

*A*rum, chorosque simul ducite circum arcam, cu-
rationum gratiam inde exundantem suscipientes:
precemur aulem ut exoret Christum Deum nostrum,
quatenus universum liberet ab omni hæresi.

MONITUM

IN TRES ODAS SEQUENTES

(Ang. *MAI Scriptor. vet.* tom. I, p. xxiii.)

Photii odæ tres suavi carmine scriptæ, mediocris prolixitatis, exstant in vetere codice Barberiniorum 246, itemque in ejus recenti apographo, inter aliorum auctorum bene multos multæque elegantiae Græcos hymnos, quorum ii saltem qui morum honestati non obsunt, haud diutius in tenebris continendi videntur, neque sinendum ut Photii quoque musa cum his invita sileat. Imo vero odas Photii novem mss. collegii apud Gallos Claromontani exstitisse ait Labbeus *Nov. Biblioth. mss.* p. 139. Photii tres illæ odæ sub codicis Barberiniani sine leguntur; quarum prima est ἐκ προσώπου Βασιλείου δεσπότης ad Deum; in ea scilicet loquitur ipse Basilius. Altera ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας εἰς Βασίλειον φιλόχριστον βασιλέα; Ecclesia nimirum alloquitur imperatorem. Tertia ode ἐγκωμιαστικὴ εἰς Βασίλειον τὸν φιλόχριστον δεσπότην. Notissimum est, Photium gratia apud Basilium imperatorem floruisse, cui etiam regiam coronam sumentis sacras preces præivit; mox ab eodem in exsilium actum fuisse. Utramque rem narrat etiam Hamartolus in Vaticano codice ineditus: pag. 202 b: Ὁ Βασίλειος ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τὸ στέμμα ἀράμενος δέδωκε Φωτίῳ τῷ πατριάρχῃ. καὶ εἰσαγαγὼν αὐτὸν ἐν τῇ ἀγίᾳ τραπέζῃ, ἐποίησεν εὐχὴν ἐπ' αὐτῷ. — Ὁ δὲ πατριάρχης τὸ στέμμα ἐξενεγκὼν τῷ βασιλεῖ ἐπέδεδωκε. καὶ τῶν σκήπτρων πεσόντων, ὡς ἔθος, ἔστειψεν ὁ Μιχαὴλ τὸν Βασίλειον. Patrata deinde Michaelis imperatoris cæde, pergīt dicere Hamartolus p. 294 b: Τοῦ Βασιλείου ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐλθόντος, καὶ τῆς ἀχράντου θυσίας μεταλαβεῖν βουλευθέντος, ὁ πατριάρχης Φώτιος τῆς θείας αὐτὸν ἀπειργε μεταλήψεως, ἀνδροφόνον ἀποκαλῶν καὶ ληστὴν καὶ τῶν ἀχράντων μυστηρίων ἀνάξιον. ἐφ' οἷς θυμωθεὶς ὁ Βασίλειος, ἐκ Ῥώμης ἐπισκόπους ἐλθεῖν περισκευασε, τόμον ἐπιφερομένους τοῦ πάπα, καὶ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τοῦτον ἐξώθησεν, Ἰγνάτιον δὲ τὸν ἐν ἀγίοις πατριαρχὴν προεχειρίσατο τὸ δεύτερον. Ulroque Hamartoli loco utitur Zonaras xvi, 7, 8: et secundo quidem prope ad litteram. Hac vero super re legenda est Photii epistola 97 (nunc libri i, 16), quæ est gravis adversus Basilium expostulatio ab exsilio missa. Denique moneo, alium esse Photium monachum melodum, cujus exigua στιχηρὰ sunt in codice Vaticano 216, p. 6, et in Palatino 138, p. 6-8. Porro ille πάνυ nunquam fuit monachus: etsi juvenem se a monastica vita non fuisse alienum, sed curis sæcularibus præpeditum, narrat Photius in epistola ad syncellum Antiochenum, quam et Græce editam scio, et ego in vetere codice lego (7).

Olim in præfatione tomi primi Scriptorum vet., ubi de ineditis Photii scriptis disserui, odas ejusdem tres commemoravi, a me in Barberiniano codice observatas; quarum in priore Deum alloquitur Basilius Macedo imperator; in altera Basilium ipsum imp. alloquitur Ecclesia; in tertia demum imperfecta idem Basilius imp. laudatur. En autem has demum odas a cl. viro P. Matranga exscriptas exhibeo.

II.

Φωτίου πατριάρχου ὕμνος ἐκ προσώπου Βασιλείου δεσπότης. — Ἦχος α'.

(Ang. *MAI Spicil. Rom.* IX, 739.)

Ἄπὸ χειλέων ὕμνον
Προσφέρω σοι τῷ Κτίστη,
Ἄπὸ καρδίας βάθους
Σοὶ δόξαν ἀναπέμπω.

Βάθος σου τῆς σοφίας,
Κριμάτων τὰς ἀβύσσους
Τίς λόγος ἐξυμνήσει,
Δέσποτα τῶν ἀπάντων;

Photii patriarchæ hymnus in persona Basilii imperatoris. — Ode 1.

Hymnum e labiis ad te dirigo Creatorem, e cordis penetralibus tibi laudem emitto.
Sapientiæ tuæ profundum judiciorum abyssos quis sermo prædicabit, universorum Domine?

NOTÆ.

(7) Conf. ad Amphiloch. 160.

Γλῶσσα δὲ πῶς ἐξείποι
 Τὸ σὸν, Ὑψιστε, κράτος;
 Ὡ βάθος, ὦ σοφία,
 Νικῶσα πάντα λόγον!
 Δυνάμει ἀσυγκρίτῃ
 Θαυμάσια ἐργάζει,
 Οὐδὲν δέ σου τῆ θείᾳ
 Ἀνθίσταται βουλήσει.
 Ἐξίσταμαι, κλὶ θάμβους
 Πληρούμαι τὴν καρδίαν,
 Ὅταν σῆς δυναστείας
 Τὰ ἔργα ἐννοήσω.
 Ζητεῖν οὐκ ἐξαρκεῖ μοι
 Διάνοια τὸ θαῦμα,
 Τὸ ὕψος τοῦ ἑλέους,
 Χαρίτων σου τὸν πλοῦτον.
 Ἥγειράς με ἐκ λάκκου,
 Κύριε, κατωτάτου,
 Δύναστῶν δὲ ἐν μέσῳ,
 Ἐθηκας τοῦ λαοῦ σου,
 Θεὲ, Δέσποτα πάντων,
 Κύριε τοῦ ἑλέους,
 Τίς λόγος ἐξαρκέσει
 Πρὸς σὴν δοξολογίαν;
 Ἰδὼν ὁ βλέπων πάντα
 Ταπείνωσιν καὶ πόνον
 Ἐμῆς καρδίας, λύεις
 Κακώσεων τὰ βάρη.
 Καθάπερ μόνος οἶδας
 Πνοῆς ὁ πάσης κτίστης
 Ὁ ἐκ μητρὸς κοιλίας
 Ὑπάρχων σκεπαστῆς μου,
 Λίθῳ τὴν κεφαλὴν μου
 Ἐκόσμησας τιμίῳ,
 Ἐδειξας βασιλέα
 Καὶ ἄρχοντα λαοῦ σου.

A

Μεγαλύνω σου, Σῶτερ,
 Τὴν θείαν δυναστείαν,
 Ὅτι ὡς δυνατὸς μοι
 Εἰργάσω μεγαλειᾶ.
 Νεώτερος ὑπῆρχον
 Ἐν τέκνοις τοῦ πατρὸς μου,
 Ἄλλ', ὦ σου τῶν θαυμάτων,
 Ἀνέδειξας δεσπότην.
 Ξενίζει πᾶσαν ὄντως
 Διάνοιαν τὸ θαῦμα·
 Καὶ ξένον γὰρ ὑπάρχει
 Ὡς ἔργον δεξιᾶς σου.
 Ὁ πρὶν γενέσθαι πάντα
 Ὅσπερ παρόντα βλέπων,
 Ὁ πάντων βασιλεύων,
 Ἐπάκουσον φωνῆς μου.
 Πορεύεσθαι εὐθείαν
 Τῶν ἐντολῶν σου τρίβον
 Εὐδόκησον ὁ πρὶν με
 Γενέσθαι ἀφορίσας.
 Ῥομφαίᾳ καθοπλίσας
 Τῆς σῆς δυνάμεώς με,
 Ἐχθροὺς τοὺς ἀοράτους
 Ἐνίσχυσον τροποῦσθαι.
 Σοφία, θεῖε Λόγε
 Πατρός, ὃν ἠρετίσω
 Δουλεύειν σοι, φύλαξον
 Ἐπώνυμον λαόν σου.
 Τὰ βέλη τοῦ λαοῦ σου
 Ἠκονημένα δεῖξον
 Πηγνύμενα καρδίᾳ
 Ἐχθρῶν σου βασιλείας.
 Ὑπὲρ ἧς τὸ σὸν αἶμα
 Ἐκένωσας, Σωτῆρ μου,
 Ἄγιαν Ἐκκλησίαν
 Ἀκίνητον συντήρει.

B

C

Lingua autem quomodo dicat tuam, Altissime, potestatem? O profundum! o sapientia omnem sermonem superans!

Virtute incomprehensibili mirabilia operaris, nihilque tuæ divinæ resistit voluntati.

Stupeo, et terror pectus occupat, cum tuæ potentiae opera considero.

Quærere impar est mea mens admirabilem misericordiae magnitudinem, gratiarum tuarum divitias.

Eduxisti me, Domine, e lacu pessimo, et in medio populi tui principum collocasti me.

Deus, qui universa dominaris, Deus misericordiae, quis sermo par erit ad te glorificandum?

Videns et aspiciens omnem humilitatem et laborem cordis mei, pondus solvis ærumnarum.

Tanquam solus me nosti, animæ omnis Creator, e ventre matris meæ factus susceptor meus,

Inclyto lapide caput meum ornasti, ostendisti regem et principem tui populi.

Magnifico tuam, Salvator, divinam potestatem, quia fecit mihi magna qui potens est.

Minimus eram e patris mei filiis, sed, o mirabile tuum opus! imperatorem ostendisti.

Cogitationem reipsa omnem confundit hoc mirabile, etenim inauditum est opus dexteræ tuæ.

Qui, antequam sint omnia ut præsentia conspicias, qui universa regis, exaudi meam vocem.

Rectam ingredi mandatorum tuorum viam largire, qui me antequam fierem elegisti.

Gladio tuæ virtutis me instruens, inimicos invisibiles da mihi in fugam vertere.

Sapientia, divinum Verbum Patris, quem assumpsisti ut tibi serviret, custodi a te nominatum populum tuum.

Tela populi tui acuta ostende hærentia cordi inimicorum tui imperii.

Propter quam tuum sanguinem fudisti, Salvator, sanctam Ecclesiam immotam conserva.

Φιλάνθρωπε οϊκτίρμον,
 Ἦν ἔδωκας εἰρήνην
 Τοῖς θεοῖς ἀποστόλοις,
 Παράσχου τῷ λαῷ σου.
 Χάριν, ἣν ἐπηγγείλω
 Τοῦ Πνεύματος παρέξειν,
 Κατάπεμψον, ὦ Πλάστης
 Ἀπάντων καὶ Δεσπότης.
 Ψυχῇ ὡς ἂν μιᾶ σε
 Καὶ γνώσει καὶ καρδίᾳ

A

Ἀπαύστως εὐλογοῦμεν
 Τὴν θεῖαν βασιλείαν.
 Ὁ πάντων βασιλεύων
 Τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω,
 Εἰς σὲ πᾶσαν ἐλπίδα
 Οἶδας ὡς ἀνεθέμην.
 Σὺ οὖν ὡς Κτίστης πάντων
 Θεὸς καὶ Βασιλεὺς μου
 Ὅν ἔδωκας λαόν μοι
 Τῇ δεξιᾷ σου ἄγοις.

Qui homines amas et misereris, quam dedisti pacem divinis apostolis, populo tuo præsta.
 Gratiam, quam pollicitus es Spiritus te præstiturum, emitte, o Creator omnium et Dominator.
 Anima ut una, et cognitione et corde perpetuo te laudemus, divinum concede regnum.
 Qui universa regis, quæ sursum et deorsum sunt, in te spem nosti omnem ut posuerim.
 Tu ergo, ut omnium Creator, Deus et Rex meus, quem dedisti mihi populum dextera tua dirigas.

Τοῦ αὐτοῦ ὕμνος ἐκ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας εἰς Βασίλειον τὸν φιλόγριστον βασιλέα. —
 Ἦχος α'.

Ἀκουτισθῶμεν πάντες
 Τῆς βασιλίδος νόμφης,
 Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
 Μυστικῶς ὑπαρχούσης.
 Βουλὴν Ὑψίστου μένειν
 Εἰς τὸν αἰῶνα γνῶτε,
 Βουλὰς δὲ τῶν ἀνθρώπων
 Τὸ βέβαιον οὐκ ἔχειν.
 Γενεὰ ἐπαινέσει
 Τὴν σὴν μεγαλωσύνην,
 Καὶ γενεὰ λαλήσει
 Σῶν ἔργων τὰς δυνάμεις.
 Διδούς συντετρεμμένοις
 Βραχίονα καὶ κράτος,
 Καὶ κατασπῶν ἐδάφει
 Ὀφρὸν τὴν ἐπηρμένην.
 Ἐξάρχου τῆς χορείας
 Δαβὶδ· τίς ἐξαγγέλλει
 Τὰς δυναστείας, ἄδων
 Τὴν ἀνεσιν Κυρίου;
 Ζήτησον μελωδούς σου
 Συνκρούειν τὴν κινύραν·
 Ἡμέρα ἑορτῆς γὰρ
 Ὑπάρχει τοῦ Δεσπότητος.
 Ἡ πρὶν ἀλγυνομένη
 Τῷ σπαραγμῷ τῶν τέκνων,

B

Τὴν ἔνωσιν τὴν τούτων
 Φαιδρῶς πανηγυρίζω.
 Θυγατέρες παρθένοι,
 Νεάνιδες, ἐν οἴκῳ
 Ζητήσατε ἀδούσας
 Τοῦ πάντων βασιλέως.
 Ἴδού με ὡς περ ἄλλον
 Οὐρανὸν ἐξαστράπτειν,
 Τοῖς ἀστράσι τοῖς τέκνοις
 Καλλύνων ὁ Δεσπότης.
 Κατάπαυσον τὸν κόπον,
 Ἠνίοχε ἡμέρας·
 Ἀνέτειλεν γὰρ ἄλλος
 Ἡλιος εἰς τὸν κόσμον.
 Λύχνον τὸν θεῖον πᾶσιν
 Ἐν μέτρῳ τῆς λυχνίας
 Ὀρῶντες δαδουχοῦντα,
 Λαὸς Θεοῦ εὐφραίνου.
 Μεγαλύνωμεν ἅμα,
 Αἰνέσωμεν βοῶντες,
 Ἡ ἀλλοίωσις αὕτη
 Δεξιᾷ τοῦ Ὑψίστου.
 Ναὶ δὴ, καὶ βασιλέως
 Κεφαλῇ τῇ ἀγίᾳ
 Τοῦ λόγου ἐξ ἀνθρώπων
 Διάδημα πλεκέσθω.

C

Ejusdem hymnus in persona Ecclesiæ in Basilium Christi amicum imperatorem. — Ode I.

Audiamus omnes regiam sponsam, Christi Ecclesiam, mystice existentem.
 Consilium Altissimi in æternum manere scitote, consilia autem hominum firmitatem non habere.
 Generatio laudabit tuam magnitudinem, et generatio loquetur operum tuorum virtutes.
 Dedisti his qui contriti sunt brachium et potentiam, et ad solum dejecisti qui frontem extollebant.
 Principium es Davidis cantici; quis prædicabit potentias, canens Domini laudem?
 Quære musicos tibi cinyram pulsantes, dies enim festus Dominatoris agitur.
 Quæ antea rupta erat turbatione filiorum, eorum nunc concordiam lætanter concelebro.
 Puellæ virgines, juvenes, in domo quærite quæ canant universorum Regem.
 Ecce me, ut alium cælum splendidam, filiis ut astris decorat imperator.
 Quiesce a labore, auriga diei, ortus est enim sol alius in mundum.
 Lucem divinam omnibus lampadis in medio illucentem cernentes, Dei popule, gaudete.
 Magnificemus simul, laudemus acclamantes: Hæc mutatio est dexteræ Excelsi.
 Ita quidem, et imperatoris sancto capiti e sermonum floribus diadema contexatur.

Ξενίζει με, ὦ ἀναξ,
 Ἡ σύνεσις ἐκείνη,
 Τὰ ἔργα σου τὰ θεῖα
 Τῶν σοφῶν βουλευμάτων.
 Οὐκ ἔτι στασιάζει
 Τῶν τέκνων ὁ χορός μοι·
 Βαθεῖα γὰρ εἰρήνη
 Τῆς σῆς βλύζει σοφίας.
 Παστάδα νῦν τὴν θείαν
 Ὅμοῦ χοροστατοῦντες,
 Κύκλῳ μου τῆς τραπέζης
 Παρέστηκε τὰ τέκνα.
 Ῥωμαίων μέγα γένος;
 Ἐντεινε καὶ εὐφραίνου,
 Ἴσχυί καὶ συνέσει
 Τοῦ σοφοῦ βασιλέως.
 Συστέλλου καὶ μὴ μέγα
 Ἐπαίρου τῆ σοφία,
 Τὸν ἡμέτερον βλέπων,
 Σωλομῶν, βασιλέα.
 Τὸ συμπαθὲς καὶ πρᾶον
 Ὅρων τοῦ βασιλέως,

A

Τὸ ὕψος τῆς ἀγάπης
 Δαδὶδ συνευφραινέσθω.
 Ὑπέκστητε, οἱ ἄλλοι
 Βασιλεῖς τοῦ Ἰουδα,
 Οὐ δόνασθε ἡλίῳ
 Ἐρίζειν οἱ σπινθῆρες.
 Φοβερὸς πολέμιων
 Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος,
 Ἄλλ' ὄρα βασιλέως
 Τὸ πλῆθος τῶν τροπαίων.
 Χῶρον τίς καθορῶν δὲ
 Βλαστὸν τῶν θεοφύτων
 Τὴν τερπνὴν βασιλίδα,
 Εἰς ἀμιλλαν προέλθοι;
 Ψυχῆς δὲ τῷ ὠραίῳ
 Ἐρίζειν τίς τολμήσει,
 Τῶν ὄσους βασιλέων
 Ὁ ἥλιος ἐπειδεν;
 Ὡ ἀγαλμα σοφίας,
 Καλλώπισμα εἰρήνης,
 Ἀγλάισμα τῶν σκήπτρων,
 Ἐντεινε καὶ εὐφραίνου.

B

Confundunt me, o princeps, ista prudentia, opera tua, et divina consiliorum sapientia.
 Non jam mihi turbatur filiorum cœtus, profunda enim pax e tua sapientia manat.
 Divinum nunc thalamum simul circumaguntur, et in circuitu mensæ meæ filii disponuntur.
 Romanorum magnum genus, extolle et gratulare robur et prodentiam sapientis imperatoris.
 Abscondaris, nec multum de sapientia superbias, Salomon, imperatorem nostrum aspiciens.
 Misericordiam et mansuetudinem videns nostri imperatoris, summa de charitate David congaudeat.
 Subjicimini, alii Juda reges, non potestis soli scintillæ æquiparari.
 Hostibus formidabilis fuit magnus Constantinus, sed imperatoris cerne tropæorum multitudinem.
 Agrum qui conspexerit Dei plantis luxuriantem, jucundam hanc regiam, ad æmulationis certamen accedat.

Animæ vero pulchritudini quis conferre se audebit regum quos sol illustrat?

O sapientiæ effigies! pacis ornamentum, sceptrorum decus, applaude et lætare.

Τοῦ αὐτοῦ ἐγκωμιαστικὸς εἰς Βασίλειον τὸν φιλόχριστον δεσπότην. — Ἦχος πλ. β'.

Ἀπὸ λογικῶν λειμῶνων
 Σοφίας λάβωμεν ἄνθη,
 Ἴνα τοῦ σοφοῦ δεσπότη
 Τιμίαν στέψωμεν κάραν.
 Βασιλεῦ κράτιστε, χαίροις
 Οἰκουμένης ὄμμα θεῖον,
 Τῶν ἀνάκτων ἡ δόξα,
 Τῶν βασιλέων τὸ θαῦμα.
 Γένος τὸ μέγα Ῥωμαίων,
 Ἡ Χριστοῦ κληρονομία

C

Ἐδόθη νῦν, βασιλεῦ, σοι
 Κατὰ τὴν θεῖαν καρδίαν.
 Διὸ κροτεῖτε τὰς χεῖρας,
 Τὸν στεφοδότην ὕμνεῖτε,
 Καὶ δεσπότην στεφάνοις
 Ἐπαίνων κατακοσμεῖτε.
 Ἐαρι τῆς σῆς σοφίας
 Τὸ ποίμνιον περιθαλπῶν,
 Ἐπὶ νομάς τούτους ἄγων
 Τὰς ζωτηφόρους ἰθύνης.

Ejusdem panegyricus in Basilium Christi amicum imperatorem. — Ode II.

Ex hortis rationabilibus sapientiæ carpamus flores, ut sapientis imperatoris nobile coronemus caput.

Rex potentissime, salve, orbis divinum lumen, principum gloria, regum prodigium.

Genus magnum Romanorum, Christi hæreditas, tibi datum est, o rex, propter tuum divinum cor.

Itaque manibus plaudite, coronarum datorem cantate, et imperatorem coronis laudum adornate.

Tuæ sapientiæ vere ovile confovens, ad pascua illos agens vivifica dirigas.